

3. Книжниците и фарисеитъ доведоха при Него една жена, уловена въ прѣлюбодѣйство, и като я изведоха насрѣдъ,

4. рекоха Му: Учителю, тая жена биде уловена въ явно прѣлюбодѣйство;

5. а Моисей ни е заповѣдалъ въ закона такива съ камъни да убиваме; Ти какво казвашъ?

6. Казваха това да Го искушаватъ, та да иматъ съ какво да Го обвиняватъ. А Иисусъ се наведе надолу и пишеше съ прѣстъ по земята, безъ да обръща на тѣхъ внимание.

7. А като настояваха да Го запитватъ, Той се поизправи и имъ рече: който отъ васъ е безъ грѣхъ, нека първи хвърли камъкъ върху нея.

8. И пакъ се наведе надолу и пишеше по земята.

9. А тѣ, като чува това, и понеже съ вѣстѣта ги борѣше, взеха да се разотиватъ единъ слѣдъ другъ, начевайки отъ по-старитѣ та до послѣднитѣ; и остана Иисусъ самъ и жената, която стоеше насрѣдъ.

10. Като се поизправи и не видѣ никого освѣнъ жената, Иисусъ ѝ рече: жено, гдѣ сж твоитѣ обвинители? Никой ли те не осжди?

11. Тя оговори: никой, Господи! Иисусъ ѝ рече: и Азъ те не осждамъ. Иди си и недѣй вече грѣши.

12. Пакъ имъ говори Иисусъ и рече: Азъ съмъ свѣтлината на свѣтътъ; който Ме послѣдва, той не ще ходи въ мрака, а ще има свѣтлината на живота.

Гл. 8. (5) Левит. 20, 10. Второзак. 22, 22. (12) Иоан. 1, 5; 9, 5. 1 Иоан. 1, 5.